

İLETİŞİM DÜNYASINDA OLAYLAR VE GELİŞMELER

Prof. Dr. İsmet GİRİTLİ
MARMARA ÜNİVERSİTESİ
İletişim Fakültesi

I.

Ünlü haftalık "Time" dergisinin eski genel yayın müdürlerinden olan ve daha sonra da Avusturya'da ABD Büyükelçisi olarak hizmet gören Henry A. Grunwald, ABD'nin "Foreign Affairs" dergisinin 1993 yılının yaz sayısında yayınlanan "The Post-Cold War Press- Soğuk Savaş Sonrası Basın" başlıklı makalesinde değişen koşullar karşısında dünyanın bir "Yeni Gazetecilik" türüne ihtiyacı olduğunu yazmaktadır.

Grunwald'a göre, Soğuk Savaşın bitiminde bir "Yeni Dünya Düzeni" bekleyen devlet adamları, diplomatlar ve gazeteciler karşılarında bir "Yeni Dünya Düzensizliği" bulmuşlardır. Bu itibarla bugün dış politikayı yönetmek için, gazetecilik mesleği de bu "Çırpıntılı Ortam"da oldukça zorlaşmıştır.

Bunun da nedeni basının en az altı yeni faktörle karşı karşıya bulunmasıdır. Bu faktörlerin başında "Tarih" gelmekte ve gazeteciler; Sırplar, Hırvatlar, Boşnaklar, Ermeniler ve Azerbeycanlar arasında cereyan eden olayların kökeninde yatan tarihi olayları öğrenmeye çalışmaktadırlar. Başka bir deyimle, diğer Amerikan vatandaşları gibi genellikle tarihin öğrenilmesini ihmal eden gazeteciler bugünkü olaylar karşısında "Kim, Kime, ne, neden ve ne zaman yaptı?" sorusuna cevap bulabilmek için harıl harıl çalışmaktadırlar. Günümüz gazeteciliği bir "Yeni Coğrafya" faktörünü de içermekte, örneğin Sovyetler Birliği ile Eski Yugoslavya'dan oluşan Cumhuriyetler ve bunların

liderlerinin isim ve kişilikleri gazeteciler için bir sır oluşturmaktadır. Oysa yeni elçileri takiben basın da bu yerlere muhabirler yollamaktadır.

Sovyetler Birliğinin dağılması da "İki Kutuplu" dünyaya ortadan açmış, Komünizm ile uyumsuzluk döneminde oluşturulan "Batı Savunma İttifakı" onun birleştirici gücü olan Komünizm "in yıkılması ile bir yeni misyon ve görüş açısı arayışına çıkmıştır.

Zira ABD Dışişleri Yardımcılarından Eagleburger'in daha 1989 yılında sezinlediği gibi, soğuk savaşın bütün risklerine karşı büyük güçler arasında istikrarlı ve önceden tahmini mümkün ilişkiler dizisi mevcut bulunmaktaydı. Bugün ise basın kuzey-Güney, din-laiklik, milliyetçilik-enternasyonalizm gerginlikleri arasında olaylara açıklamalar aramaktadır.

Yeni gazetecilik bir "Yeni Gündem" i de getirmekte, sermaye, emek gibi standart kavramlar bugün ulusal güvenlik tanımayan iletişim düzeni ile değişirken, gazeteciler, kabilecilik, etnik iddialar ve köktendincilik gibi bırakın gazetecileri, sosyal bilimcilerin bile çok az bildikleri olgu ve kavramları öğrenmeye çalışmaktadırlar. Bazı eleştirmen gazeteciler, Gorbaçov'un sahsına ülküde mevcut bulunan akımlardan daha fazla önem atfetmesinin, İran'da Molla ve Çarşı esnafına dikkatlerin yöneltilmesi yerine, Şah ve küskün aydınların ön planda tutulmalarının sonucu olarak, Sovyetler Birliğindeki ve İran'daki büyük değişikliklerden şoka girmişler veya hiç olmazsa bunları "Sürpriz" olarak karşılamışlardır. Bu nedenle, soğuk savaş sonrası dünyada cereyan eden karmaşık olaylar bir "Yeri Seziş İnceliği"ni getirmekte ve ancak bu anlayışla eski hataların tekrarlanmaması mümkün görülmektedir. Zira "Soğuk Savaş" gibi herşeyi komünizme bağlayan kolay açıklama tarzı ortadan kalkmış, ne var ki CIA'in yeni genel müdürü James Woolsey'in söylediği gibi "büyük ejderha" olan komünizm katledilmekle birlikte, dünya hala bir çok zehirli yılanla çevrilmiştir. Terörizm bunların bir türüdür.

Time Magazin'in yayın müdürlerinden ve ABD'nin eski büyükelçilerinden olup bugün kongre üyesi olarak görev yapan Bayan Clare Boothe Luce, bugün TV gazeteciliğinin diplomasinin yerini aldığını söylemekte, televizyonda görülen yürek parçalayıcı "Açlık" görüntüleri ABD'nin Somali'ye müdahalesine yol açarken, Sırpaların Bosnadaki vahşeti NATO'unun tepkisini doğurmuş bulunmaktadır. Nihayet basının bizzat soğuk savaşın bitimine neden olduğunu da unutmamalıdır.

Gerçekten, Sovyetler Birliği'nin çöküşüne yol açan başlıca olay; Sov-

yetlerin dışarıdan gelen görüntü ve mesajları önleyememesi olayı değil midir? Teroristlerin bile faks makineleri ve programlanmış bilgisayarla donatılmış oldukları bir dönemde, yalan ile doğruyu, propaganda ile gerçeği birbirinden ayırmak çok güçleşmiştir.

Bu nedenle "Gazeteciliğin sonu"ndan değil, bir çok bakımlardan bir "Yeni Gazetecilik" in başlangıcından bahsedilebilir.

II.

Yıllarca önce Alvin Toffler gibi geleceği kestirmeye çalışan futüristler, Amerikan gazetecilik endüstrisinin yıpranmış, eskimiş ve ölmeye namzet "Bacalı endüstriler" in sonuncusu olduğunu iddia etmişlerdir. Nitekim 1980'lerde gazetelerin reklam ve ilan geliri bakımından çok büyük durgunluk yaşadığını, son yıllarda bazı düzelmelere rağmen gazetecilik endüstrisinin sıkıntısının devam ettiğini, okuyucu sayısı düşerken, gazete ilanlarına ayrılan ilan paralarında düşüşün devam ettiğini görüyoruz.

Bütün bu dertler bitmiyormuş gibi yazılı basının tepesinde "Yeni Teknoloji" nin oluşturduğu tehdit, Demokles'in kılıcı gibi asılı bulunmakta, iletişimci Jon Katz, son zamanlarda yayınladığı bir makalede gazeteleri "İletişim Devrimi" nin en büyük devi olarak ilan etmektedir. Gerçekten yazılı basının durumunun çok parlak olduğu söylenemez.

Haberleri "Mürekkep ile yazılmış kağıt" üzerinden öğrenmek isteyenlerin sayısı giderek azalmakta, ayrıca Tv haberleri daha çok duyurarak onları sansasyonel malzeme ile süslemektedir. Bu nedenle gazete okuyan Amerikalıların sayısında azalma devam etmekte, 1970'de reşit nüfusun 4/5'i her gün gazete okurken, bu oran 1993 yılında 3/5'e düşmüş bulunmaktadır.

ABD'de çok az gazete sadece gazete satışının gelirinden ayakta kalamakta ve Amerika'da yayınlanan günlük gazetelerin %85'i 50.000'in altında satmaktadır. Örneğin bunlardan Tennessee'de yayınlanan 'Kingsport Times-News' çok sayılı yerlerde bürolara sahip bulunup, Başkent Washington'un haberlerini bile "Haber Ajansı" aracılığıyla elde etmektedir. Bu mahalli gazeteler, mahal halkını ilan veren reklamcılarla buluşturarak, karlarının aslan payını kazanmakta., ne var ki reklamcılar yazılı basını ekarte ederek, tüketiciye doğrudan doğruya ulaşmaya çalışmaktadırlar.

Bir taraftan okuyucularını ve diğer taraftan reklamcıları ve reklam ge-

lirlerini kaybeden gazeteler, yayınlarına son vermekte ve 1955 yılında ABD'de 1760 adet gazete yayınlanırken, bu sayı 1994'te 1556'ya düşmüş bulunmaktadır. Diğer taraftan 1956'ta 2'den fazla gazete yayınlayan şehirlerin sayısı 94 iken bugün bu sayı 33'e düşmüş bulunmakta, ve bunun en vurucu örneği olarak 172 yıllık "Arkansas Gazette"nin yayınının durdurulması gösterilmektedir. Nitekim Bill Clinton'ın, 1992 seçim kampanyasının, Little Rock'ta bu gazetenin terkedilmiş ofisinde yönettiği bildirilmektedir.

Herşeye rağmen yazılı basın TV'ye nazaran haberleri tahlilleri ile birlikte vermek ve araştırmacı gazetecilik yapmak gibi üstünlükleri bulunmaktadır. ABD gazeteciliğinin bir diğer özelliği ülkede "Yerel Basın"ın işgal ettiği büyük yerdir. Bugün "Ulusal Basın"a ABD'den ancak iki örnek gösterilebilir. Bunlardan biri 1982'de yayınlanmaya başlanan "USA Today", diğeri ise "Wall Street Journal"dır. ABD yazılı basınında "Tekelleşme" göze çarpmakta, Gannett, Knight-Ridder ve Newhouse" adlı en büyük üç kuruluş 137 günlük gazeteyi tekellerinde tutarak ülkede günlük okuyucu sayısının %10'u olan 12.5 milyon kişiye hitap ederek ABD'deki toplam gazetelerin 3/4'ünün ise şu veya bu gruba mensup olduklarının bildirmektedirler. Gazetelerin tirajı artırmak için başvurdukları bir diğer yol da, şişirilmiş ve anlamsız sahifelerden oluşan "Pazar Sayısı" çıkararak, tirajı diğer günlere nazaran 20 milyon kadar arttırmalarıdır.

III.

Kısa adı "PMT" olan Avustralya'nın haberleşme holdingi son zamanlarda sıkıntılı günler geçirmektedir.

Holdingin "P" harfi Avustralya'nın en zengin adamı Karry Packer'e, "M" harfi Avustralya'nın en zengin eski vatandaşı olan Rupert Murdoch'a, "T" harfi ise Avustralya'nın kamu telefon şirketi olan "Telstra" ya tekabül etmektedir.

PMT, Avustralya'nın paralı televizyon endüstrisinin ganimetini elden kaçırdığını ileri sürmekte ve 2000 yılından itibaren 440 milyon ABD dolarlık gelirin aslan payının "Avustralis Media" tarafından cebe indirileceğini iddia etmektedir.

Bu durum Avustralya'nın üç ticari şirketinin ikisinde hisseleri bulunan Packer ve Murdoch'un canını sıkmakta ve bu güne kadar Avustralya piyasasının TV ücretlerini toplayan bu iki iletişim patronu "Australis Media"

tarafından sollandıklarını görünce, aralarındaki uyuşmazlıkları unutarak, teknik destek için Telstra ile işbirliğine girmişler ve fakat PMT adlı kuruluşun Australis Media karşısında yenik düşeceğini anlamışlardır. Bunun nedeni Australis Media'nun yayın ruhsatı verme yetkisine sahip bulunması ve Avustralya gibi kablolu TV'nin çok sınırlı bulunduğu ve bütün televizyon yayınlarının uydudan yapıldığı bir ülkede kurulacak çanak antenlerin ruhsat yetkisinin de bu kuruluşun elinde olmasıdır.

Bugüne kadar verilen bazı ruhsatlar Telstra'nın rakibi olan ve uzaydan yayın yapan Optus'a tevdi edilmiş bulunmakta, ayrıca kısaca MDS olarak adlandırılan ve Sidney ve Melbourne gibi Avustralya nüfusunun yarısını içeren bölgeye mikro dalgalarla yapılacak yayın için 24 ruhsat serbest çalışan Steve Cosser ve Albert Hadid'e verilerek, bunlar da bu lisansları Australis Media'ya devrederek, bu kurumun hissedarları durumuna girmiş bulunmaktadır.

Avustralya'nın devlet yayın kuruluşu olan ABC'de yayın yaptığı iki kanalda Australis'in MDS sisteminden yararlanmaya hazırlanmakta ve bu suretle "Australis Media'nın bu yıl sonunda MDS sistemi ile Avustralya'nın 1 milyon evine ulaşırken, DBS sistemli hizmeti ile, yani çanaklı anten aracılığı ile Avustralya kıtasının tümüne ulaşması imkan dahiline girmektedir.

İşte bütün bu gelişmeler, PMT kuruluşunu hem sıkıntıya hemde henüz açık artırması yapılmamış ruhsatlar için savaşa veya bağımsız bir uydudan yayın yapmak gibi bir kanunsuzluğa itmekte, fakat bu güçlükler karşısında Packer, Optusta yüzde 15 oranında hisse alarak Telstra'yı diken üstünde bırakırken, uzaydan yayın yapma konusunda büyük deneyimleri bulunan Murdoch da geri adım atmağa hazırlanmaktadır. İşte bu nedenle PMT konsorsiyumunun günlerinin sayılı olacağını söylemek kehanet değildir.

IV.

Yapılan araştırmalar TV ekranında şiddetin gençleri etkilediğini ve şiddete sevkettiğini göstermektedir. 1993'de 10 yaşlarındaki iki çocuğun henüz yeni yürümeğe başlayan James Bulger adındaki bir çocuğa Liverpool'da saldıran onu öldürmesi üzerine, saldırgan çocukların birinin evinde şiddete dayalı video kasetlerinin bulunması bu görüşü kuvvetlendirmiştir.

Hiç şüphe yok ki, kitle halindeki katliamları seyretmekten hoşlanan bir erkek çocuğu ile TV'de romantik komedileri seyretmeyi tercih eden bir gencin karakterleri ile davranışları arasında farklar vardır.

ABD'de 8 yaşındaki çocuklar üzerinde yapılan bir araştırmada

"TV'deki şiddet" ile bu çocukların sergilediği davranışlar arasında sıkı bir ilişki saptanmış, diğer taraftan yine ABD'de 1957-1990 yılları arasında yapılan 217 araştırmada da "**Televizyondaki şiddet**" ile "**Saldırgan davranış**" arasındaki ilişki teyid edilmiştir. Ne var ki bu tür araştırmalara karşı çıkan Toronto Üniversitesi öğretim üyelerinden Jonathan Freedman şiddetli tecavüz arasındaki ilişkinin "sebebe" ile "sonuç" bakımından kesin olmadığını ileri sürmekte, futbol oynamayı seven çocukların daha çok spor programlarına yönelirken tecavüze eğilimli olanlar şiddete dayalı programlara yöneldiğini söylemektedir.

Yine de TV kanallarının gençler üzerindeki etkisi inkar edilmemekte, 1988'de yapılan bir araştırma Batı Almanya'da 15-19 yaş arasındaki çocuklar arasında baş gösteren "**Trenin altına atlamak**" şeklindeki intihar dalgasının, bir TV programından kaynaklandığını "**Rus ruleti**" ile ölüm olaylarının da bunun konu edilen filmde sonra çok yükseldiğini göstermektedir.

Bu nedenle birçok ülke, çocukları "**Şiddet ve Seks**" dalgasından korumak için birçok tedbirler almakta, bazı ülkeler de bu tür programlar belirli saatlerden sonraya alınırken, Fransa, Belçika ve Finlandiya'da yapılan düzenlemeler hangi programın hangi saate yayınlanacağını saptamaktadır.

Diğer taraftan Britanya şiddete dayalı videoların çocukların ellerine geçmesini güçleştiren mevzuat çıkarmayı düşünürken, Avustralya, Yeni Zelanda, Kanada gibi ülkelerde bu konu gönüllü anlaşmaları düzenlemekte, ABD gibi TV yayınlarının Avrupa'ya nazaran daha serbest olduğu ülkede bile ekrandaki şiddet ve seksin azaltılması için hazırlanan en az 10 tasarı Kongre'deki gündemde görüşülme sırasını beklemektedir.

Bazı gözlemciler TV yayınlarına sanatı koymak yerine, şiddet ve seks dayalı programların belirli saatlerde yinelenmesini ve bu suretle velilerin çocuklar üzerindeki kontrolünün sağlanmasını önermekte, çocukların TV'de sabahtan akşama kadar herşeyi seyretmesine müsaade eden "kötü velilerin" en az çocuklara zararlı programları hazırlayan ve yayınlayanlar kadar kabahatli olduğunu söylemektedir.

İşte bu anlamda olmak üzere TV alıcı cihazlarının bir diğer adı "**İdiot Box-Aptal kutusu**"dur.

V.

Meksika'da dört ayrı TV kanalına sahip bulunan "Televisa" adlı dev TV kuruluşunun, Meksika hükümetlerinin müsaadesiyle, seyircinin % 95 'ine hitap ettiğini ve televizyona ayrılan toplam reklamın %80'ini elde ederek, geçen seneki reklam gelirinun 1 milyar dolara ulaştığını görüyoruz.

Bunun karşılığında Televisa'nın gerçekleri çok defa çarpıtan haber ve yorumları ile hükümeti oluşturan İnstitutional Revolutionary Party'yi iktidarda tutmak yolunda destek sağladığını ve minnet borcunu iktidara bu şekilde ödediğini öğreniyoruz.

1990'dan itibaren geliri artan Televisa'nın 1992'deki net karının 202 milyon dolar olduğu ve Televisa'nın sahibi olan ve Meksika'nın en zengin adamı olduğu söylenen Emilio Azcarraga'nın ailesinin şirketinin halka açılan hisselerinin %64'üne sahip bulunduğu ve Televisa'yı ABD'nin Connecticut eyaletinden Şili'ye kadar yayınları 340 milyon kişi tarafından izlenen dünyanın İspanyol dili ile yayın yapan en büyük medyası haline getirdiği bildirilmektedir.

Son yıllarda yaptığı yatırımlarla Rupert Murdoch gibi yayın devlerini gölgede bırakan Azcarraga'nın en büyük yatırımı ise, Latin Amerika'ya uydu yolu ile program yayınlanan "Panamsat adlı şirketin %50'sini 200 milyon dolar vererek satın almasıdır.

Televisa'nın hazırladığı müzik programları ve diziler Çin ve Rusya'da bile seyredilmekte ve bu kuruluşun oluşturduğu bir nevi tekel sonucu Televisa rakip kuruluşların programlarına katılan sanatkarları ise kara listeye almaktadır. Ne var ki Meksika Cumhurbaşkanı Carlos Salines yönetimi medya alanında bir takım değişiklikleri öngörmekte ve bunun sonucu olarak 1 Nisan 1993 gün devlete ait 2 televizyon istasyonu, bir film stüdyosu, bir kaç sinema ve bir gazete 500 milyon dolar karşılığında bir paket halinde özelleştirilmiş bulunmaktadır.

Bu iki TV kanalını almaya talip olan grupların Amerikan medyası ile yakın ilişkisi bulunmakta ve Amerikan televizyonunun Televisa'nın Meksika Piyasasındaki hükümranlığına karşı kısa zamanda ciddi bir tehdit oluşturabileceğinden söz edilmektedir.

Televisa yöneticilerinin aşırı iyimser olduklarını düşündürmektedir. Diğer taraftan Televisa'nın piyasaya hükmetmesinden dolayı istediği gibi

reklam fiyatlarını tespit etmesinin ve yıllık reklam ödemelerini reklamcılardan peşin almasının sonucu olarak, Televisa kasalarına sürekli olarak para akışı sağlanmakta.

Televisa'nın reklam ücretlerinin ABD'dekine nazaran oldukça düşük olmasına rağmen, bu durumun Amerikan televizyon şirketlerinin piyasaya girmesi oranında değişebileceğinden korkulmaktadır.

VI.

1981 Temmuz'undan beri Malezya'nın başbakanlık görevini sürdüren **Dr. Mahathir Mohamat** ile İngiliz Basını arasında cereyan eden çekişmenin, ülkesinin çıkarlarını savunan Başbakanın prestijini artırdığı bildirilmektedir. Bilindiği gibi Malezya, Türkiye'nin yarısından küçük bir alanda yaşayan 18.5 milyon nüfusa sahip bulunmakta ve bunun %59'u Müslüman Malezyalılardan, %32'si ise Çinlilerden oluşmaktadır. Federal Parlementer Demokrasi ile yönetilen Malezya'nın başında her beş yıl hanedana mensup kişilerden oluşan bir kurul tarafından seçilen Meşrutî Hükümdar bulunmakta ve ülke 13 Eyalet ve iki Federal bölge halinde yönetilmektedir.

Uyuşmazlığa neden olan olay; Malezya Hükümeti ile İngiltere Hükümeti arasındaki bazı taahüt işlemlerin İngiliz Basınında duyuruluş tarzı ve yolsuzluk iddiaları ile Britanya Parlamentosunun Malezya'da yapılan bir barajla ilgili olarak araştırma açmasıdır. Malezya çevreleri Britanya'nın bu davranışını Malezya'nın ekonomik başarısını çekememesine bağlamış, öntümüzdeki aylarda genel seçime hazırlanan bu muhalefet bu konuyu sömürmesinin "Tersine tepme" tehlikesini arzettiğini anlamıştır. Nitekim "Demokratik Hareket" adlı Muhalefet partisinin lideri Lim Kit Siang milletlerarası basın ile birlikte olmak suçlamasına uğramak istemediğini söylerken, "Semangat 46" adlı bir diğer Muhalefet Partisinin lideri olan Tongku Razaleigh eleştirileriyle İngiliz Basınında fazla boy göstermelerinin vatanseverlikle bağdaştırılmayacağından korkmaktadır. Malezya Hükümeti Muhalefetin İngiliz Basını ile işbirliğini önlemek için İçişleri Bakan yardımcısı Mogat Junit'e 6 Mart 1994 günü verdirdiği bir beyanatta, yabancı medyaya sahte ve yanlış bilgi vermenin adi bir hareket olduğunu ve "İhanet suçu"nu oluşturduğunu söylemiştir. Bu kavgadan Dr. Mahathir Mohamat'ın partisi olan "Birleşik Malayalılar Ulusal Örgütü UMNO" ile Müslüman oyların çoğunu elde etmek için uğraşan Müslüman Muhalefet Partisi "PAS" ta sıkıntıya düşmüş, zira Başbakan son kavgada milletlerarası baskıya karşı bir Müslüman Ülkenin çıkarlarını savunan kahraman durumuna yükselmiştir. Başbakan Dr. Mahathir'in

Britanya karşısına dikilmesinin Malezya ekonomisini sarsıp sarsmayacağı sorulmakta ne varki Malezya'nın doğal zenginlikleri, bütün doğal zenginliklere rağmen yabancı yatırımcılar için çok cazip gelmektedir. Gerçekten 1963'de bağımsızlığını ilan eden Malezya dünya kalay ve kauçuk üretiminin %35'inin sahibi bulunmakta bu nedenle birçok batılı şirket, Britanya şirketlerinin ülkeyi terketmesi halinde, onların yerlerini almaya hazır olduklarını vakit kaybetmeden bildirmektedirler.

Diğer taraftan Başbakan Mahathir Mohamad, 17 Mart 1994 günkü Financial Times gazetesine yolladığı mektupta, bundan böyle İngiliz Şirketlerine taahhüt işi vermemelerinin nedenini, İngiliz Basınında çıkan Malezya ile ilgili yolsuzluklar iddialarından kaynaklandığını açıklamış ve bundan böyle İngiliz basınının yalan söyleme özgürlüğünü ödüllendirmeyeceklerini vurgulamıştır.

VII.

İngilizlerin dünyaca ünlü yayın kurumu BBC'nin uzay televizyonculuğuna başlayıcı haberi medya dünyasında ilgi ile karşılanmıştır.

Gerçekten bugüne kadar uzay yolu ile televizyon yayınlarının Rupert Murdoch ve Ted Turner gibi girişimcilerin egemenliği altında olduğu bilinmektedir. Bu nedenle BBC'nin Britanya'nın medya holdingi Pearson ile oluşturduğu "Global stratejik ittifak" bir kamu hizmeti yayın kurumunun Uzay Yayıncılığı alanına girişinin ilk önemli örneğini oluşturmaktadır.

BBC genel müdürü John Birt, BBC'nin bu hamlesi ile, dünyanın önde gelen global TV yayıncısı olmayı amaçladığını söylemekte ve Murdoch gibi tehlikeli ve hünerli rakiplerin BBC'nin bu girişimini akim bırakıp bırakmayacağı hususu merakla izlenmektedir.

BBC'nin kredi almak konusunda sıkı devlet denetimi almasından dolayı tecrübe ve bilgisini arzusuna uygun olarak yayına dönüştüremediği bilinmekte, ABD'nin ABC Yayın Şirketi ile yaptığı işbirliğinin iyi sonuç vermediği söylenmektedir. Oysa, bir elektronik medya şirketi olan Pearson'nun geçen yıl Britanya'nın en büyük program üreticisi Thames TV'yi 150 milyon dolara satın aldığı ve Financial Times aracılığı ile The Economist'in %50'sine sahip bulunduğu, Asyanın en büyük Uzay Yayıncısı "Star TV" için yaptığı savaşı Murdoch karşısında kaybettiği haber verilmektedir. Murdoch'un ilk işi ise, Star uydusundan yararlanan BBC'nin Dünya Servisi Televizyon

(WSTV) yayınlarını durdurması olmuştur.

Pearson ve BBC piyasaya, uzay yolu ile sonbaharda yayına başlayacak iki Avrupa kanalı ile girmekte, bu kanallardan birisi "Haber" yayınlar ve masrafların reklamdan karşılar, "eğlence" programlarını yayınlayacak olan diğer kanalın abone kaydetmesi öngörülmektedir. BBC'nin Pearson ile yaptığı ittifak milletlerarası medyadaki ününü daha fazla arttırmasına imkan hazırlamakta, BBC'nin WSTV'sinin şimdiden Asya, Afrika, Ortadoğu ve Kanada'ya yayın yaptığı ve özellikle Hindistan'da Turner'in CNN yayınların karşı büyük üstünlük sağladığı, BBC'nin 41 yabancı dilde yayın yapan radyosunun ise en yakın rakibinden iki kat fazla müşteriye ulaştığı haber verilmektedir.

Bununla birlikte BBC-Pearson işbirliğinin de önemli sorunları olduğu inkar edilemez. Birinci güçlük; Global Uzay piyasasının fethedilmesindeki zorluklardır. Murdoch'un Star TV'sinin toparlar halinde para kaybettiği, CNN'nin ise güç bela lüks otel ve resmi binalara yönelik yayın seviyesinde kaldığı, ABD'nin NBC, ABC, CBS, ve İngilizlerin Reuters şirketlerinin de global haber yayınında güçlüklerle uğradıkları kimsenin meçhulü değildir.

Diğer sorun ise "Politik"dir. BBC'nin bugün yaptığı TV yayınlarından yılda 1.5 milyar Sterlin ruhsat ücreti sağladığı, BBC'nin Pearson ile başlattığı girişim onun gelirlerini artırdığı takdirde ise Britanya hükümetinin ruhsat ücretlerini indirebileceği, ifade edilmektedir. Bir diğer güçlük BBC'nin geleceğine uyarak TV yayınları üzerinde sıkı bir standart kontrolüne kalkışması tehlikesidir. Nitekim Malezya Yayın Kurulu'nun Endonezya'daki bir işçi ayaklanması haberini vermemesinden dolayı BBC'nin bu kuruma haber programları yollamayı durdurduğu hatırlatılmakta, böyle bir tutumun ise özel medyacılıkta başarı sağlayamayacağı ifade edilmektedir.